

Arrest

nr. 245 683 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. SOLS
Beringsesteeweg 51
3971 LEOPOLDSBURG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat G. SOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 februari 2019 een visumaanvraag type C in bij de Nederlandse consulaire post te Paramaribo, Suriname. Het visum werd toegekend aan verzoekster voor de periode van 16 april 2019 tot 31 mei 2019.

1.2. Op 31 maart 2020 diende verzoekster met de heer W.P. een aanvraag in tot erkenning van verzoeksters kind, P.O. Een onderzoek naar schijnerkenning werd geopend.

1.3. Op 16 juni 2020 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd ten aanzien van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zuiderkempem op 16/06/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw,

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 15/07/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Op 31/03/2020 diende betrokkene met de heer W.P, die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind P.O. te Geel. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

*Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."*

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

De bestreden beslissing geeft onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt;

Verzoekster roept de schending van de motiveringsplicht in, in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

De onjuiste en onvoldoende motivering hangt immers samen met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er moet geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd doch zeker niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt zich uitsluitend op artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet, nl. verzoekster is een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.

Verwerende partij stelt dat verzoekster de Belgische Staat in deze voor een 'voldongen feit' geplaatst heeft door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken.

Het tegendeel is waar.

De relatie tussen verzoekster en de heer W. nam reeds een aanvang in december 2018.

De heer W. en verzoekster maakte kennis via sociale media waarna hij haar ging bezoeken in Suriname in december 2018.

Verzoekster kwam als verrassing voor de heer W. naar Nederland middels een visumaanvraag type C in het kader van een familiaal bezoek.

Dit visum werd toegekend van 16/04/2019 tot 31/06/2019.

Tijdens haar legaal verblijf raakte verzoekster zwanger van haar zoon.

Het kind wordt geboren op 23/02/2020 waardoor de verwekkingsdatum ergens tussen eind april en begin mei 2019.

Verzoekster raakte niet zwanger om de Belgische Staat 'voor een voldongen feit' te plaatsen, doch wel om haar relatie met de heer W. te bezegelen met een kindje.

Het is niet zo dat de heer W. een aanvraag tot erkenning van O. indiende bij de stad Geel, nu de erkenning van het kindje reeds geregistreerd is door de Nederlandse autoriteiten.

De Stad Geel voert immers louter een onderzoek naar de 'aanvaardbaarheid' van de Nederlandse erkenningsakte.

In Nederland werd er reeds een uitvoerig onderzoek gedaan naar de erkenning van O.

Stad Geel trekt aldus de bekwaamheid en het onderzoek van de Nederlandse autoriteiten in twijfel.

Verzoeksters' centrum van belangen ligt in België nu zij moeder is geworden en een duurzame relatie met haar legaal verblijvende Nederlandse partner heeft.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43.)"

2.1.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen, betoogt verzoekster *in concreto* dat zij met een visum type C voor kort verblijf op bezoek naar België kwam en zwanger werd tijdens haar legaal verblijf. Zij betoogt dat haar kindje reeds geregistreerd werd door de Nederlandse autoriteiten aangezien haar partner, die legaal in België verblijft, dit kind in Nederland prenataal heeft erkend.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het parket een onderzoek heeft geopend naar de erkenning van het kind door verzoeksters partner in Nederland. Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met het feit dat haar kind naar Nederlands recht werd erkend door haar partner, maar deze akte werd nog niet overgeschreven in België, omdat er een onderzoek loopt naar schijnerkenning.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de prenatale erkenning in Nederland door de partner van verzoekster niet tot gevolg heeft dat de Belgische overheden er *ipso facto* toe gehouden zijn deze erkenning van Nederland aanvaarden. Overeenkomstig artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) worden buitenlandse akten van de burgerlijke stand zonder procedure erkend door de Belgische overheden, indien de rechtsgeldigheid van deze akten wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, en met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Conform artikel 27, §1, derde lid, van het WIPR kan de overheid weigeren een buitenlandse akte te erkennen, waarna beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg of de familierechtbank.

De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat thans een onderzoek lopende is naar de erkenning in Nederland. Deze motivering is afdoende en licht verzoekster op duidelijke wijze in waarom haar partner W. bij het nemen van het bestreden bevel niet wordt aanvaard als vader van het kind. Het motief dat verzoekster "de Belgische staat voor een voldongen feit geplaatst heeft door tijdens haar precair verblijf

een kind te verwekken" (sic) doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de formele motiveringsplicht, noch van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2) Schending van artikel 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster herneemt in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van artikel 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Verzoekster woont reeds sedert geruime tijd samen met haar partner en hun zoontje.

Verzoekster wenst haar leven in België verder te zetten samen met haar legaal verblijvende Nederlandse partner en hun zoontje.

Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Dat verzoeksters' partner, de heer W. het kindje reeds erkend heeft bij de Nederlandse autoriteiten, waardoor hij bijgevolg de Nederlandse nationaliteit bezit.

Dat het hebben van een Nederlands kind inderdaad geen automatisch recht op verblijf geeft, doch wel de mogelijkheid geeft aan verzoekster om een verblijf op basis van haar moederschap van dit kind aan te vragen.

Dat zij haar verblijfssituatie dan ook meteen zal regulariseren van zodra zij in de mogelijkheid is om dit te doen.

Een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoekster is onmogelijk aangezien haar kind op heden geen paspoort heeft en aldus in België zou moeten verblijven in afwachting van het onderzoek tot aanvaardbaarheid van de Nederlandse erkenningsakte.

Verzoekster van haar gezin wegrukken zou een trauma veroorzaken voor haar partner enerzijds, en haar 5 maanden oude zoontje anderzijds.

De bestreden beslissing grijpt in casu op disproportionele wijze in op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitvoering van de bestreden beslissing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van zijn partner en haar zoontje in schending met artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing houdt in casu geen rekening met het hoger belang van het kind of het gezins- en familieleven van verzoekster.

De loutere vermelding van artikel 74/13 Vw. door verwerende partij in haar beslissing is niet voldoende ter motivering van het rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster en haar zoontje.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw.

Verwerende partij is niet overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van artikel 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.2.2. Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij haar leven in België wenst verder te zetten met haar legaal verblijvende Nederlandse partner en hun zoontje.

De Raad merkt vooreerst op dat hoger reeds is gebleken dat actueel een onderzoek wordt gevoerd naar de erkenning van verzoeksters zoon door haar Nederlandse partner W. Verzoekster kwam naar België met een visum voor kort verblijf voor Nederland. In de huidige zaak dient er dan ook vanuit te worden gegaan dat verzoekster op de hoogte was dat haar bezoek aan Nederland slechts voor een korte periode werd toegestaan en dat zij er niet vanuit kon gaan dat zij zou worden toegelaten tot een recht op verblijf van meer dan drie maanden. In het licht van artikel 8 van het EVRM bevindt verzoekster zich dan ook een situatie van eerste binnenkomst.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op

respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De bestreden beslissing motiveert dat het enkele feit dat verzoekster een kind heeft met de Nederlandse nationaliteit, niet tot gevolg heeft dat de Belgische overheid verplicht is verzoeksters aanwezigheid op het grondgebied te gedogen. Er loopt immers een onderzoek naar de erkenning van het kind door verzoeksters partner en daarnaast wordt ook gemotiveerd dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Waar verzoekster aanvoert dat zij haar kind niet kan meenemen aangezien het geen paspoort heeft, beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering. Nergens blijkt dat verzoekster een poging heeft ondernomen om een paspoort voor haar kind te verkrijgen, of dat dit haar zou worden geweigerd. Verzoekster kan haar eigen stilzitten niet aanwenden om de Belgische overheid te verplichten verzoeksters verblijf in België te gedogen. Verzoekster maakt aldus geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster roept in deze ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit.

Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen.

Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster eerst meer dan een jaar ongemoeid werd gelaten en zij daardoor uiteraard geldig visum meer kan voorleggen.

Zij heeft ondertussen een gezinsleven opgebouwd met haar partner en hun zoontje.

Nu zij de procedure reeds enige tijd aangevat hebben om de Nederlandse erkenningsakte te laten acteren in België, komt het dan ook niet redelijk voor om verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat omwille van de behandelingsduur van de aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoekster ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3.2. Verzoekster betoogt *in concreto* dat zij meer dan een jaar ongemoeid werd gelaten en daardoor uiteraard geen geldig visum meer kan voorleggen. Zij heeft inmiddels een gezinsleven opgebouwd met haar partner W. en hun zoontje. Zij beroept zich op het feit dat de behandelingsduur van haar aanvraag tot gevolg heeft dat er een *de facto* gedoogbeleid werd gevoerd. Zij acht het aldus onredelijk dat zij alsnog het grondgebied zou dienen te verlaten.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster naar Nederland is gereisd met een visum voor kort verblijf, geldig van 16 april 2019 tot 31 mei 2019. Verzoekster heeft er zelf voor gekozen na het

verstrijken van haar visum voor kort verblijf op het Belgisch grondgebied te verblijven. Zij vroeg slechts op 31 maart 2020, tien maanden na het verstrijken van het visum, de erkenning van het kind. Verzoekster kan het feit dat haar visum was verstrekt toen de bestreden beslissing werd genomen (op 16 juni 2020) dan ook niet toeschrijven aan de verwerende partij.

Het feit dat verzoekster na het verstrijken van het visum niet uit eigen beweging het grondgebied heeft verlaten, houdt geenszins in dat de verwerende partij niet meer zou mogen vaststellen dat zij niet beschikte over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en haar dienvolgens conform artikel 7 van de vreemdelingenwet geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen afgeven. Evenmin blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoekster ervan mocht uitgaan dat haar verblijf na het verstrijken van het visum werd gedoogd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT